

[Arentoft.]

ved bedst, meget langt. Til Indien, Kenya og Tanzania meddeler vi nu hvert år, hvor meget de kan råde over til projekter. Så bestemmer de selv, hvad de vil have. Den yderste konsekvens af dette system vil være, at vi helt fraskriver os retten til at sige nej.“

Her rører hr. Kjeld Philip ved noget meget væsentligt efter min mening, nemlig at den bistand, der fra i-landene ydes, på sin vis går ind i u-landenes statsbudgetter. Vi er på vej til at umyndiggøre os selv, også i den bilaterale bistand. Vi giver rent billedligt hovedpinetabletter til patienterne i stedet for at sørge for helbredelse. Helt grelt bliver det, når Danmark låner store beløb i udlandet for at kunne yde lån til u-lande. Det uhyggelige er, som det også bliver påpeget af hr. Nyboe Andersen, at vor generation slipper lettest. Det bliver de næste generationer, der skal betale gælden.

For at vi ikke skal blive skudt i skoene, at vi er hårdhjertede egoister, vil jeg godt slutte med at sige, at fremskridtspartiet går 100 pct. ind for statslig u-landsbistand, hvor menneskeliv kan reddes fra katastrofer, jordskælv, oversvømmelser og epidemier ved hurtig indsats. Det lader sig normalt bedst praktisere ved en omgående statslig katastrofebevilling.

Med hensyn til den af hr. Steen Folke foreslåede dagsorden må jeg meddele, at fremskridtspartiet stemmer imod. Der er måske et enkelt punkt, nemlig nedlæggelsen af industrialiseringsfonden, som vi kunne gå ind for, men som helhed må vi stemme imod den.

I øvrigt udtalte hr. Steen Folke, at fremskridtspartiet ikke ville være med til nogen form for u-landsstøtte. Jeg vil anmode hr. Steen Folke om at gennemlæse mit første indlæg i debatten i dag.

Stinus (RV):

Hr. Stetter bebrejdede mig mine kritiske bemærkninger om EFs u-landsbistand. I en debat som denne kan EFs bistand ikke være friholdt for en vurdering, også en kritisk vurdering om nødvendigt, og hvad EFs bistand og de kommunistiske landes bistand til udviklingslandene har med hinanden at gøre, har jeg vanskeligt ved at se.

Jeg vil gøre opmærksom på, at jeg er po-

sitiv over for Loméaftalen, det har jeg sagt ved flere lejligheder, og jeg har gentaget det endnu en gang her i dag, men jeg vil da gerne gentage det nok en gang til ære for hr. Stetter. Men jeg er kritisk over for den omstændighed, at kun 46, 46 af EF udvalgte lande, deltager i dette samarbejde. Hvorfor deltager f. eks. de tidligere engelske kolonier som Indien, Pakistan og Bangladesh ikke? Svaret er, at det ville stride imod EFs interesser. Det må være en dansk opgave at arbejde på at få disse og andre lande med ind i et samarbejde. Vi ved, at den danske regering inden for EF arbejder på at udvide kredsen af lande, som får EF-u-landsbistand, og jeg vil gerne slå fast, at det radikale venstre støtter disse bestræbelser.

Der skal ikke være tvivl om, at det radikale venstre ønsker at deltage i EFs u-landsbistand, men vi ønsker ikke, at dette skal ske på bekostning af den bistand, som ydes gennem FN-organisationerne. Jeg kan sige det helt klart til udenrigsministeren: det radikale venstre ønsker ikke, at stigningstakten i bistanden gennem FN nedsættes til fordel for øget bistand gennem EF. Jeg kan i øvrigt også sige til udenrigsministeren, at jeg rejste ikke tvivl om, hvorvidt EF-bistanden er u-landsbistand, men hvorvidt EF-bistanden bør henregnes til den multilaterale bistand. Aftalen mellem EF og 46 lande er en form for bilateral bistand og bør efter vores opfattelse henregnes under denne.

Jeg kom i mit første indlæg ikke ind på personelbistanden, men jeg kan på dette område erklære mig enig med udenrigsministeren, som på mødet i rådet for samarbejde med udviklingslandene den 22. marts sagde, at udviklingslandenes problemer er andet og mere end mangel på valuta og investeringskapital. Også det radikale venstre betragter udsendelsen af danske frivillige til udviklingslandene som et betydningsfuldt element i det danske bistandssamarbejde, og der skal ikke være nogen tvivl om, at vi ønsker frivillighedsprogrammet bevaret, så længe der er udviklingslande, som ønsker frivillige.

Lad mig også give tilslutning til den del af udenrigsministerens tale, som drejede sig om kvinderne i udviklingslandene. Vi deler udenrigsministerens opfattelse af, at det er vigtigt, at kvinderne inddrages i udviklings-